

**Актуален списък на делата във Върховния касационен съд,
свързани с корупционно поведение и практики, първо тримесечие на 2025 г.**

1. Дела с подсъдими лица, заемащи висши публични длъжности (по чл. 6 от ЗПК)

Дата на заседание, дело №, докладчик, правна квалификация на деянието, подсъдим/и	Резултат
21.06.2024 г. – н. д. № 344/2024 г., II н. о., докладчик: Биляна Чочева, чл. 282 от НК Делото е образувано по протест срещу решението на Апелативен съд – Велико Търново по в.н.о.х.д. № 266/2023 г., потвърждаващо оправдателна присъда на Окръжен съд – Русе. Подсъдимият С. Р. е обвинен за това, че през периода 28.05.2009 г. – 01.03.2011 г. в гр. Р. в условията на продължавано престъпление на 20 пъти като длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение – главен архитект на Община Р., е нарушил и не е изпълнил служебните си задължения във връзка с административните процедури по Закона за устройство на територията и Закона за културното наследство, както и за това, че през същия период в качеството си на длъжностно лице – главен архитект, противозаконно дал разрешение – чрез издаване на визи за проектиране, одобряване на инвестиционни проекти, издаване на разрешения за строеж и забележки към тях, както и чрез въвеждане в експлоатация на извършено строителство в гр. Р. в нарушение на разпоредбите на Закона за устройство на територията, Закона за културното наследство и на Правилата и нормативите за прилагане на ОГУП на територията на гр. Р., в частта им за смесена традиционна централна зона, приети с Решение № 231 по Протокол № 15/12.06.2008 г. на Общински съвет Р., обн. ДВ, бр. 70/2008 г., влязло в сила на 08.09.2008 г., за повреждане и видоизменяне на единична недвижима културна ценност – жилищно-търговска сграда на ул. „Александровска“ № 48, обявена за архитектурно-строителен паметник на културата с обнародване в ДВ, бр. 63/1973 г.	Обявено за решаване.
15.11.2024 г. – н. д. № 804/2024 г., I н. о., докладчик: Христина Михова, чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК Делото е образувано по искане от главния прокурор за възобновяване на наказателното производство срещу К. И. С. в качеството му на лице, заемащо публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 7 от ЗПК – изпълняващ длъжността „прокурор“. С определение от 30.04.2024 г. е прекратено наказателното производство по н.о.х.д. № 1387/2024 г. на Софийския градски съд, водено срещу К. И. С. за престъпление по чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. По частен протест срещу определението е образувано в.н.ч.д. № 748/2024 г. на Софийския апелативен съд. По делото е постановено определение от 02.07.2024 г., с което е	С Решение № 10/14.01.2025 г. ВКС реши: Възобновява наказателното производство по н.о.х.д. № 1387/2024 г. по описа на Софийския градски съд и по в.н.ч.д. № 748/2024 г. по описа на Апелативен съд – София. Отменя Определение № 2192/30.04.2024 г., постановено по н.о.х.д. № 1387/2024 г. по описа на Софийския градски съд, и Определение № 687/02.07.2024 г.,

потвърден актът на първоинстанционния съд за прекратяване на наказателното производство срещу К. И. С. Главният прокурор иска възобновяване на посочените дела на Софийския градски съд и Софийския апелативен съд, отмяна на постановените по тях определения за прекратяване и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Заявени са касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК.	постановено по в.н.ч.д. № 748/2024 г. по описа на Апелативен съд – София. Връща делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг състав от стадия на разпоредителното заседание.
24.01.2025 г. (отменен ход по същество от 22.03.2024 г.) – н. д. № 192/2024 г., III н. о., докладчик: Красимира Медарова, чл. 304б, ал. 1, чл. 304а от НК Делото е образувано по жалби на подсъдимите Н. М. (за подкуп) и К. П. (за подкуп и търговия с влияние) срещу присъдата по в.н.о.х.д. № 465/2023 г. на Апелативен съд – Пловдив. С нея е отменена Присъда № 260010/23.03.2022 г. по н.о.х.д. № 769/2019 г. на Окръжен съд – Пловдив в частта относно оправдателните диспозитиви и разноските, като вместо това К. П. е признат за виновен за това, че през периода м. април – 14.05.2013 г. в гр. К., обл. П., в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – изпълняващ длъжността кмет на Община К., е приел от Н. М. дар (пари в размер на 300 лева), който не му се следва, за да извърши друго престъпление във връзка със службата си – такова по чл. 283 от НК: да използва своето служебно положение, за да набави за ЕООД „XXX“ – гр. П. противозаконна облага, като му осигури класирането на първо място в обявения през същата година конкурс за възлагане на обществена поръчка по ЗОП (отм.) с предмет „Доставка на хранителни продукти за ОДЗ гр. К. и за Домашен социален патронаж гр. К.“, поради което са му наложени наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 2 години и 6 месеца и „лишаване от право да заема длъжността кмет“ за срок от 3 години. К. П. е признат за виновен в това, че на 14.05.2013 г. в гр. К., обл. П., в качеството си на лице, изпълняващо длъжността кмет на Община К., е използвал своето служебно положение за да набави на ЕООД „XXX“ гр. П., противозаконна облага, изразяваща се в класирането му на първо място в обявения през 2013 г. конкурс за възлагане на обществена поръчка по ЗОП (отм.) с предмет „Доставка на хранителни продукти за ОДЗ гр. Куклен и за Домашен социален патронаж гр. Куклен“, като подсъдимият не е наказан поради изтичането на абсолютната давност за наказателно преследване. К. П. е признат за виновен в това, че на 10.06.2014 г. в гр. К., обл. П. е приел от Н. М. дар (пари в размер на 300 лева), който не му се следва, за да упражни влияние при вземане на решение – определяне на изпълнител по обявената през същата година обществена поръчка по ЗОП (отм.) с предмет „Доставка на хранителни продукти за ОДЗ гр. К. и за Домашен социален патронаж гр. К.“ по отношение на длъжностното лице А. С. – член на комисията за провеждане на процедура по обществена поръчка, поради което му е наложено наказанието „пробация“ за срок от 1 година. Със същата присъда Н. М. е призната за виновна в това, че в периода м. април –	С Решение № 148/01.04.2025 г. ВКС реши: Отменя въззивна присъда № 9/27.11.2023 г. на Апелативен съд – Пловдив, постановена по в.н.о.х.д. № 465/2023 г., в осъдителната ѝ част, с която подсъдимият К. Г. П. е признат за виновен в извършване на престъпления по чл. 302, т. 1, б. „б“ вр. чл. 301, ал. 3 вр. ал. 1 от НК и по чл. 304б, ал. 1 от НК и са му наложени съответни наказания, и в частта, с която на основание чл. 23, ал. 1 от НК му е определено общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“, към което е присъединено наказанието „лишаване от право да заема длъжността кмет“, и относно приложението на чл. 67, ал. 3 от НК, както и в частта, с която подсъдимата Н. Т. М. е призната за виновна в извършване на престъпление по чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 от НК и ѝ е наложено наказание „пробация“, както и в частта, с която подсъдимите П. и М. са осъдени да заплатят съответните разноски по тези обвинения и относно приложението на чл. 307а от НК. Връща делото в отменената част за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд от стадия на съдебното заседание. Остава в сила въззивната присъда в останалата част.

14.05.2013 г. в гр. К., обл. П., е дала на К. П. в качеството му на длъжностно лице – кмет на Община К., дар (пари в размер на 300 лева), който не му се следва, за да извърши действие по служба, като осигури класирането на първо място на собственото ѝ ЕООД „XXX“ гр. Пловдив в обявения през същата година конкурс за възлагане на обществена поръчка по ЗОП (отм.) с предмет „Доставка на хранителни продукти за ОДЗ гр. К. и за Домашен социален патронаж гр. К.“, поради което ѝ е наложено наказанието „пробация“ за срок от 1 година. Със същата присъда Н. М. е призната за виновна в това, че на 14.05.2013 г. в гр. К., обл. П., е дала дар – пари в размер на 300 лева, на К. П., изпълняващ длъжността кмет на гр. К., който е твърдял, че може да упражни влияние при вземане на решение – определяне на изпълнител по обявената през същата година обществена поръчка по ЗОП (отм.) с предмет „Доставка на хранителни продукти за ОДЗ гр. К. и за Домашен социален патронаж гр. К.“ по отношение на длъжностните лица – членове на комисията за провеждане на процедура по обществена поръчка, като подсъдимата не е наказана поради изтичането на абсолютната давност за наказателно преследване. В касационните жалби се прави искане за връщане на делото за ново разглеждане от Апелативен съд – Пловдив.	
25.02.2025 г. – н. д. № 93/2025 г., III н. о., докладчик: Даниел Луков, чл. 167, ал. 4 вр. ал. 2 от НК Делото е образувано по искане за възобновяване на градския прокурор на Софийската градска прокуратура на основание чл. 422, ал. 1, т. 1 от НПК. С Присъда № 142/07.11.2022 г. на Софийския градски съд подсъдимият Я. Я. (общински съветник в Община Стара Загора) е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 167, ал. 5 вр. ал. 4 вр. ал. 2 от НК (търговия с гласове от длъжностно лице). С Присъда № 24/01.08.2023 г. на Апелативен съд – София Я. Я. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение по чл. 167, ал. 4 вр. ал. 2 от НК (търговия с гласове), като са му наложени наказанията „лишаване от свобода“ за 2 години, чието изтърпяване е отложено за срок от 4 години, и „глоба“ в размер на 12 000 лв. На подсъдимия е наложено и кумулативно предвиденото наказание по чл. 167, ал. 6 от НК – „лишаване от право да заема длъжността кмет“ за срок от 4 години. Оправдан е за това деянието да е извършено от длъжностно лице по повод изпълнение на длъжностните му задължения като кандидат за кмет на Община Стара Загора, както и за квалификацията по чл. 167, ал. 5 от НК. С Решение № 166/14.03.2024 г. по к.н.д. № 954/2023 г. на ВКС е отменена присъдата на Софийския апелативен съд в частта, с която подсъдимият Я. Я. е признат за виновен и осъден за това, че е осъществил престъплението по чл. 167, ал. 4 вр. ал. 2 от НК с цел да бъдат склонени 50 лица да упражнят избиравелното си право, гласувайки в негова полза като	С Решение № 151/02.04.2025 г. ВКС реши: Отменя по реда на възобновяването Присъда № 24/01.08.2023 г., постановена по в.н.о.х.д. № 746/2023 г. по описа на САС, както и Решение № 166/14.03.2024 г. по к.н.д. № 954/2023 г. по описа на ВКС, II н. о. Връща делото за ново разглеждане от друг състав на Апелативен съд – София от стадия на допускане на доказателства във въззивната инстанция.

кандидат за кмет на Община Стара Загора, и е оправдан по така повдигнатото обвинение. Отменено е наложеното на основание чл. 167, ал. 6 от НК наказание „лишаване от право да заема длъжността кмет“ за срок от 4 години. Присъдата е потвърдена в останалата ѝ част.

С искането за възобновяване се навеждат твърдения, че някои от доказателствата, върху които се основава присъдата, са се оказали неистински.

24.04.2025 г. (заседанието е за изслушване на допусната експертиза) – н. д. № 1045/2018 г., III н. о., докладчик: Мая Цонева, чл. 202, ал. 1, т. 1 от НК

Делото е образувано по протест на Военно-апелативната прокуратура и касационни жалби на подсъдимия К. И. К. – бивш директор на Националната разузнавателна служба, чийто правоприемник е Държавната агенция „Разузнаване“, срещу решението по в.н.о.х.д. № 0078/2016 г. на Военно-апелативния съд (ВнаС), с което частично е изменена присъда по н.о.х.д. № 00160/2013 г. на Военен съд – София.

ВКС ще гледа делото за втори път, след като с решение от 07.11.2016 г. по к.н.д. № 776/2016 г. отменя решението по в.н.о.х.д. № 0031/2015 г. на ВнаС и връща делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг състав.

С присъда по н.о.х.д. № 00160/2013 г. Военен съд – София признава подсъдимия К. И. К. за виновен за извършено престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за улесняването на което е извършено и друго престъпление, за което по закон не се предвижда по-тежко наказание, като престъплението е продължавано) и го осъжда на 10 години „лишаване от свобода“. Съдът лишава подсъдимия от право да заема длъжност „ръководител“ в държавно или обществено учреждение и от право да упражнява ръководна професия за срок от 15 години. Подсъдимият е осъден да заплати на конституирания по делото граждански ищец – Националната разузнавателна служба (сега – Държавна агенция „Разузнаване“), сумата от 4 720 196,53 лева за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва върху нея.

С второто си решение от 24.07.2018 г. по в.н.о.х.д. № 0078/2016 г. въззивният съд частично изменя първоинстанционната присъда, като извършеното от К. И. К. е преквалифицирано в престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, като престъплението е продължавано). Подсъдимият е оправдан по първоначалното му обвинение. Наложените наказания „лишаване от права“ също са намалени на по 13 години. К. И. К. е признат за невиновен за длъжностно присвояване чрез посредствен извършител, като е оправдан в тази му част. В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.

С касационния протест се иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд поради неправилно приложение на

материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание и при условията на алтернативност – да бъде изменено въззивното решение в частта относно квалификацията на деянието, като се приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, за което е имало обвинение в първата инстанция.

С касационните жалби на защитниците на подсъдимия се изтъкват доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, нарушения на материалния закон, както и явна несправедливост на наложените наказания. Правят се искания при условията на алтернативност въззивно решение да се отмени и подсъдимият да бъде оправдан или делото да се върне за ново разглеждане.

2. Дела с подсъдими лица, които не заемат висши публични длъжности

Дата на заседание, дело №, докладчик, правна квалификация на деянието, подсъдим/и	Резултат
27.09.2017 г. – н. д. 480/2017 г., II н. о., докладчик: Милена Панева, чл. 203, ал. 1 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК Делото е образувано по касационна жалба на Д. Н. И. – бивш директор на ТД „Социални дейности“ – Варна към Министерството на отбраната, подадена чрез упълномощен защитник, срещу въззивно решение по в.н.о.х.д. № 85/2016 г. на Военно-апелативния съд. С присъда по н.о.х.д. № 46/2016 г. на Военен съд – Сливен подсъдимият Д. Н. И. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. с чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 201 вр. с чл. 311, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за улесняването на което е извършено и друго престъпление, а именно – документно престъпление) и осъден, поради което са му наложени следните наказания: „лишаване от свобода“ в размер на 10 години, което да изтърпи в затвор или затворническо обществено изолация от закрит тип при първоначален строг режим, конфискация на част от имуществото, собственост на подсъдимия, и лишаване от различни права (да заема определена държавна или обществена длъжност и да упражнява определена професия или дейност) за срок от 10 години. С въззивно решение по в.н.о.х.д. № 85/2016 г. Военно-апелативният съд отменя присъдата на първоинстанционния съд в частта, с която на Д. Н. И. е определен затвор или затворническото обществено изолация от закрит тип, при който следва да се изтърпи наказанието „лишаване от свобода“, и потвърждава в останалата част. С касационната жалба на Д. Н. И. се иска отмяна на постановените съдебни актове и оправдаване на подсъдимия.	Отложено за постъпване на информация с оглед на данните за настъпила смърт на подсъдимия.

27.05.2020 г. – н. д. № 15/2017 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК Делото е образувано по касационна жалба от защитника на подсъдимия Д. Н. И. срещу въззивно решение № 36/14.10.2016 г. на Военно-апелативния съд, с което е потвърдена присъдата по н.о.х.д. № 174/2015 г. на Военен съд – Сливен. С първоинстанционната присъда Д. Н. И. е признат за виновен за това, че в периода 09.05.2005 – 04.06.2009 г. в к. к. „Св. св. Константин и Елена“ – гр. Варна, в качеството си на длъжностно лице – директор на Териториална дирекция – Варна към ИА „Социални дейности“ на Министерството на отбраната, при условията на продължавано престъпление присвоил пари, собственост на Изпълнителната агенция „Социални дейности“, в големи размери (64 326,94 лв.), връчени в това му качество да ги управлява – престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. По отношение на Д. Н. И. са наложени наказанията „лишаване от свобода“ в размер на 3 години и 6 месеца и „лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност или да упражнява професия или дейност, свързани с управление, съхранение, контрол или отчитане на финансови средства или стокови материални средства“ за срок от 5 години. Наложена е и конфискация на ½ от недвижимото имущество на подсъдимия. С присъдата е уважен предявеният от гражданския ищец Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело“ граждански иск за сумата от 64 326,94 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди. В жалбата са релевирани всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Иска се подсъдимият да бъде оправдан поради несъставомерност на деянието.	Спряно до постъпването на акт за смърт на подсъдимия.
24.11.2021 г. – н. д. № 915/2021 г., II н. о., докладчик: Петя Колева, чл. 311 от НК Делото е образувано по касационна жалба от резервния защитник на подсъдимия Д. Н. И. срещу решението от 17.12.2020 г. по в.н.о.х. № 24/2017 г. на Военно-апелативния съд. С присъда от 22.04.2016 г. по н.о.х.д. № 171/2015 г. на Военен съд – Сливен подсъдимият е признат за виновен в това, на 18.12.2008 г. в гр. Варна в качеството си на длъжностно лице – директор на Териториална дирекция – Варна при Изпълнителната агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“ е присвоил чуждо движимо имущество – сумата от 9817,75 лв., собственост на изпълнителната агенция, която му е била поверена да управлява, като за улесняването му е извършил престъпление по чл. 311, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 и ал. 3 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (за което по закон не се предвижда по-тежко наказание), поради което му е наложено наказание от 2 години и 3 месеца „лишаване от свобода“, чието изпълнение е отложено за срок от 5 години. Подсъдимият е лишен от право да заема държавна или обществена длъжност или да упражнява професия или дейност,	Спряно до постъпване на документи с оглед на данните за настъпила смърт на подсъдимия в Доминиканската република.

свързани с управление, съхранение, контрол или отчитане на финансови средства или стокови материални средства за срок от 3 години. Осъден е да заплати на гражданския ищец сумата от 9817,75 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди. С присъдата всеки от другите подсъдими – Х. К. З., В. С. В. и В. Е. П., е признат за виновен в това, че на 17.12.2008 г. в гр. Варна в качеството си на длъжностно лице, като съизвършител, умишлено подбуден от Д. Н. И., в кръга на службата си да е съставил официален документ – констативен приемо-предавателен протокол, в който удостоверил неверни обстоятелства с цел да бъде използван този документ пред Изпълнителната агенция „Социални дейности на Министерство на отбраната“ като доказателство за тези обстоятелства и случаят е маловажен, поради което тримата са оправдани по първоначалното обвинение и наказателното производство по отношение на тях е прекратено. С решение по в.н.о.х.д. № 46/2016 г. на Военно-апелативния съд присъдата е потвърдена. С решение на ВКС по к.н.д. № 1294/2016 г. въззивният акт е отменен по отношение на подсъдимия Д. Н. И. и делото е върнато в тази част за ново разглеждане от друг състав на съда. С обжалваното сега решение от 17.12.2020 г. по в.н.о.х.д. № 24/2017 г. на Военно-апелативния съд първоинстанционната присъда е потвърдена. С подадената касационна жалба са ангажирани основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК и при условията на алтернативност са заявени искания за прекратяване на производството или за оправдаване на подсъдимия и отхвърляне на гражданския иск.	
25.10.2024 г. (отменен ход по същество от 30.11.2023 г.) – н. д. № 846/2023 г., III н. о., докладчик: Лада Паунова, чл. 220, ал. 1 от НК Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимия П. А. К. срещу решението от 14.07.2023 г. по в.н.о.х.д. № 376/2022 г. на Апелативен съд – Варна. С присъда по н.о.х.д. № 159/2021 г. на Окръжен съд – Добрич П. А. К. е признат за виновен в това, че в качеството си на длъжностно лице съзнателно сключил неизгодна сделка – договор за отдаване на автомобили при условията на оперативен лизинг и поръчка към договора за автомобил, като от това произлязла значителна вреда в размер на 48 059,92 лева (престъпление по чл. 220, ал. 1 НК), за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година, отложено с изпитателен срок от 3 години. Осъден е да заплати на „Водоснабдяване и канализация – Добрич“ АД сумата от 48 059,92 лева, представляваща обезщетение за причинени от деянието имуществени вреди. С решение на Апелативен съд – Варна е потвърдена присъдата. С решение по к.н.д. № 752/2022 г. на ВКС въззивното решение е отменено и делото е върнато на въззивния съд за ново разглеждане.	Обявено за решаване.

С решение по в.н.о.х.д. № 376/2022 г. на Апелативен съд – Варна е намалено наложеното на П. А. К. наказание „лишаване от свобода“ на 8 месеца и е отложено изтърпяването му с изпитателен срок от 3 години. Намален е размерът на обезщетението за причинени от деянието имуществени вреди на 37 504,30 лв. В жалбата на подсъдимия се съдържа молба за отмяна на въззивното решение и за признаване на П. А. К. за невиновен по повдигнатото му обвинение.	
18.11.2024 г. – н. д. № 823/2024 г., II н. о., докладчик: Надежда Трифонова, чл. 253, ал. 3, т. 1, чл. 321, ал. 3, т. 1 вр. ал. 1, чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 от НК Делото е образувано по искане от осъдените И. Т. И., Е. Т. И., С. И. И., Б. Г. Т. и Т. Г. П. за възобновяване на н.о.х.д. № 503/2015 г. на Специализирания наказателен съд (закрит) на основание чл. 422, ал. 1, т. 4 от НПК във връзка с разпоредби на Договора за функционирането на Европейския съюз (ЕС) и Хартата на основните права на ЕС и решение от 16.11.2023 г. на Съда на ЕС по дело C-427/22 г. От осъдения С. Р. Ж. не е постъпило такова искане. Делото пред СНС (закрит), станало известно като „Лихварите“, е образувано по обвинение за участие в организирана престъпна група (ОПГ), създадена с цел пране на пари, придобити от лихварство, ръководена от адвокат – бивш ръководител на следствения арест в Стара Загора. С протоколно определение от 16.10.2018 г. на СНС (закрит) е одобрено споразумение, с което И. Т. И. е признат за виновен за ръководене на ОПГ, а Е. Т. И., С. И. И., Б. Г. Т. , Т. Г. П. и С. Р. Ж. са признати за виновни за участие в ОПГ, като групата е създадена с користна цел и с цел да извършва престъпления по чл. 252, ал. 2 вр. ал. 1, чл. 20, ал. 2 от НК (лихварство) и чл. 253, ал. 5 вр. ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК (особено тежък случай на пране на пари в особено големи размери). На подсъдимите са наложени следните общи най-тежки наказания: на И. Т. И. – „лишаване от свобода“ за 2 години; на С. Р. Ж. – „лишаване от свобода“ за 1 година; на Е. Т. И. – „лишаване от свобода“ за 1 година, отложено за срок от 3 години; на С. И. И., Б. Г. Т. и Т. Г. П. – „лишаване от свобода“ за по 6 месеца, като изтърпяването е отложено за срок от по 3 години за всяка една от тях. По отношение на подсъдимия И. С. П. наказателното производство е спряно с протоколно определение от 17.05.2017 г. на СНС (закрит).	С Решение № 58/07.02.2025 г. ВКС реши: Възобновява наказателното производство по н.о.х.д. № 503/2015 г. по описа на СНС – закрит, като отменя постановеното по него определение от 16.10.2018 г., с което е одобрено споразумение по отношение на И. И., Е. И., С. И., Б. Т. в частта, с която са се признали за виновни в извършване на престъпление по чл. 252, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 20 от НК, като ги оправдава по това обвинение. Изменя определението в частта относно наложените на осъдените общи наказания по реда на чл. 23 от НК, като изключва от съвкупността наказанията по чл. 252, ал. 2 от НК, както следва: спрямо И. И. отменя наложената санкция за престъплението по чл. 252, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК от 2 г. лишаване от свобода; спрямо осъдения Е. И. отменя наложената санкция за престъплението чл. 252, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1, пр. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК – 1 г. лишаване от свобода; спрямо осъдената С. И. отменя наложената санкция за престъплението чл. 252, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1, пр. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК – 6 м. лишаване от свобода; спрямо осъдената Б. Т. отменя наложената санкция за престъплението по чл. 252, ал. 2, пр. 2 вр. ал. 1, пр. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК – 6 м. лишаване от свобода. Оставя без уважение искането за възобновяване на наказателното производство по отношение на осъдената Т. Г. П.

20.01.2025 г. – н. д. № 835/2024 г., I н. о., докладчик: Христина Михова, чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1, чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК

Делото е образувано по жалба на защитника на подсъдимата В. А. Н. срещу Присъда № 14/09.05.2024 г. по в.н.о.х.д. № 344/2024 г. на Апелативен съд – София.

С присъда по н.о.х.д. № 3762/2023 г. на СГС В. А. Н. е призната за виновна в това, че:

- за времето от 11.08.2006 г. до 13.06.2012 г. в условията на продължавано престъпление с 293 деяния в качеството си на длъжностно лице извършила престъпление по чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, поради което са ѝ наложени наказанията „лишаване от свобода“ за 5 години, „лишаване от право да заема длъжност на материалноотговорно лице в държавна или обществена организация“ за 5 години и „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за 5 години, като е оправдана по обвинението присвояването да представлява особено тежък случай;

- за времето от 07.03.2008 г. до 07.06.2012 г. в условията на продължавано престъпление с 542 деяния в качеството си на длъжностно лице извършила престъпление по чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, поради което са ѝ наложени наказанията „лишаване от свобода“ за 4 години, „лишаване от право да заема длъжност на материалноотговорно лице в държавна или обществена организация“ за 4 години и „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за 4 години, като е оправдана по обвинението, че присвояването представлява особено тежък случай;

- в периода от 10.10.2011 г. до 31.05.2012 г. в условията на продължавано престъпление с 14 деяния в качеството си на длъжностно лице извършила престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, поради което са ѝ наложени наказанията „лишаване от свобода“ за 3 години, „лишаване от право да заема длъжност на материалноотговорно лице в държавна или обществена организация“ за 3 години и „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за 3 години.

Определено е едно общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от 5 години, към което са присъединени наказанията „лишаване от право да заема длъжност на материалноотговорно лице в държавна или обществена организация“ и „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за 5 години.

С Решение № 46/30.01.2025 г. ВКС реши:

Изменя въззивна присъда № 14/09.05.2024 г., постановена по в.н.о.х.д. № 344/2024 г. по описа на Софийския апелативен съд, като налага на подсъдимата В. А. Н. за престъплението по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, извършено за времето от 11.08.2006 г. до 13.06.2012 г., наказание 4 г. лишаване от свобода, като я оправдава по обвинението по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК; за престъплението по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, извършено за времето от 07.03.2008 г. до 07.06.2012 г., наказание 3 г. лишаване от свобода, като я оправдава по обвинението по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК; на основание чл. 23, ал. 1 от НК определя общо наказание измежду наложените за двете престъпления по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и престъплението по чл. 202, ал. 2, т. 1 и ал. 3 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, като налага най-тежкото от трите – лишаване от свобода за срок от 4 години.

Оставя в сила въззивната присъда в останалата ѝ част.

С въззивната присъда на САС е отменена първоинстанционната в частта, с която В. А. Н. е призната за невинна и оправдана за това, че извършените от нея длъжностни присвоения по пункт първи и втори от обвинителния акт не представляват особено тежък случай. За престъплението по пункт първи от обвинението с присъдата на САС на В. А. Н. са наложени наказанията „лишаване от свобода“ за 12 години, което на основание чл. 58а, ал. 1 от НК е намалено с 1/3 на 8 години, и „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за 8 години. За престъплението по пункт втори на обвинението на подсъдимата са наложени наказанията „лишаване от свобода“ за 10 години, което е намалено с 1/3 на 6 години и 7 месеца, и „лишаване от право да упражнява професия или дейност, свързана с поверяване за пазене или управление на пари или други материални ценности на значителна стойност“ за 6 години и 7 месеца. На основание чл. 23, ал. 1 от НК е наложено за изтърпяване най-тежкото наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 години. Първоинстанционната присъда е потвърдена в останалата ѝ част. В касационната жалба са заявени всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Прави се искане за отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане, или в алтернатива – за намаляване на наложеното наказание или за намаляване на наказанието и приложение на института на условното осъждане.	
23.01.2025 г. (отменен ход по същество от 27.01.2022 г.) – н. д. № 1093/2021 г., III н. о., докладчик: Блага Иванова, чл. 202 от НК Делото е образувано по протест срещу присъдата по в.н.о.х.д. № 223/2021 г. на Апелативен съд – Варна, с която е отменена изцяло присъдата по н.о.х.д. № 397/2019 г. на Окръжен съд – Шумен по отношение на З. П. Й. и Й. И. Й. Касационното производство е второ по ред. С присъда по н.о.х.д. № 397/2019 г. на Окръжен съд – Шумен подсъдимата З. П. Й. е призната за виновна в това, че на 01.07.2013 г., в качеството си на длъжностно лице – член на СД и представляваща „ЛИДА“ АД – гр. Шумен, присвоила вещи, собственост на дружеството, връчени ѝ в това ѝ качество да ги пази и управлява, като за целта съзнателно сключила неизгодна сделка, присвоената сума е в големи размери, поради което и на основание чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 от НК и чл. 54 от НК са ѝ наложени наказанията: 3 г. „лишаване от свобода“, отложено за изпитателен срок от 3 г. и 6 м., и „лишаване от право да упражнява търговска дейност“ за срок от 3 г. Със същата присъда подсъдимият Й. И. Й. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 220, ал. 1 от НК за това, че в качеството си на длъжностно лице – член на СД и представител на „ЛИДА“ АД, съзнателно сключил неизгодна сделка, като от това е произлязла значителна вреда за дружеството.	С Решение № 50001/28.01.2025 г. ВКС реши: Оставя в сила нова въззивна присъда на Варненския апелативен съд № 5/27.09.2021 г. по в.н.о.х.д. № 223/2021 г.

С въззивната присъда от 21.01.2021 г. по в.н.о.х.д. № 391/2020 г. на Апелативен съд – Варна е отменена първоинстанционната, като двамата подсъдими са признати за невиновни и са оправдани изцяло. С решение от 30.06.2021 г. по наказателно дело № 384/2021 г. на ВКС е отменена въззивната присъда в частта, с която е отменена първоинстанционната присъда, и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Апелативен съд – Варна. При новото разглеждане на делото от въззивния съд е постановена присъда по в.н.о.х.д. № 223/2021 г., с която е отменена изцяло първоинстанционната присъда. В касационния протест са заявени основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК – нарушение на закона и съществено нарушение на процесуалните правила, като искането е за отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.	
24.01.2025 г. – н. д. № 991/2024 г., III н. о., докладчик: Красимира Медарова, чл. 304а от НК Делото е образувано по жалба на защитника на подсъдимия Г. Г. срещу решението на Апелативен съд – Варна по в.н.о.х.д. № 129/2024 г., с което е изменена Присъда № 9/06.09.2024 г. по н.о.х.д. № 1676/2023 г. по описа на Окръжен съд – Варна. Апелативният съд е признал подсъдимия за невиновен в това да е дал подкуп на В. В. – старши полицай в група „Специализирано подразделение охрана на обществения ред“ на сектор „Специализирани полицейски сили“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР – Варна, и в тази част на обвинението подсъдимият е оправдан. В останалата ѝ част присъдата на Окръжен съд – Варна е потвърдена. С присъдата Г. Г. е признат за виновен в това, че на 16.10.2022 г. дал подкуп – сумата от 50 лева, на полицейски органи – старши полицаите в група „Специализирано подразделение охрана на обществения ред“ (СИГМА) на сектор „Специализирани полицейски сили“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР – Варна К. И. и В. В., за да не извършат действие по служба – да не съставят акт за установяване на административно нарушение по чл. 150 от ЗДвП относно управлението от него лек автомобил. На основание чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 и чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и наказание „глоба“ в размер на 1000 лева. В касационната жалба е изразено несъгласие с размера на наложеното наказание.	Постановено е Решение № 104/27.02.2025 г.

17.03.2025 г. – н. д. № 109/2025 г., I н. о., докладчик: Румен Петров, чл. 282, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, трета касация Делото е образувано по жалба от гражданския ищец Изпълнителна агенция (ИА) „Военни клубове и военно-почивно дело“ срещу Решение № 29/09.12.2024 г. по в.н.о.х.д. № 64/2024 г. на Военно-апелативния съд. С Присъда № 4/28.03.2022 г. по н.о.х.д. № 202/2020 г. на Софийския военен съд (СВС), подсъдимата С. Г. Г. е призната за невинна в това, че за периода от неустановена дата на 2016 г. до неустановена дата на м. август 2019 г. при условията на продължавано престъпление в качеството си на длъжностно лице – главен специалист във Военен клуб – Троян, Териториален отдел – София, ИА „Военни клубове и военно-почивно дело“, превишила властта си – разпоредила на подчинените си служители във Военен клуб – Троян да нарушат служебните си задължения, с цел да набави за себе си облага и да причини на ИА „Военни клубове и военно-почивно дело“ вреда в общ размер от 4170,23 лв. и е оправдана по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 282, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. Искът по чл. 45 от ЗЗД, предявен от ИА „Военни клубове и военно-почивно дело“, е отхвърлен като недоказан и неоснователен. Присъдата е потвърдена изцяло с решение по в.н.о.х.д. № 1/2023 г. на ВнАС. С решение по к.н.д. № 722/2023 г. на ВКС е отменено въззивното решение в частта, с която е потвърдена първоинстанционната присъда в гражданската ѝ част, и делото е върнато за ново разглеждане само в гражданската му част от друг състав на въззивния съд. След връщането на делото за ново разглеждане с решение по в.н.о.х.д. № 51/2023 г. на ВнАС е потвърдена присъдата в частта, с която е отхвърлен гражданският иск. С решение по к.н.д. № 441/2024 г. на ВКС въззивното решение е отменено и за втори път делото е върнато за ново разглеждане само в гражданската му част от друг състав на въззивния съд. С атакуваното сега трето въззивно решение е потвърдена първоинстанционната присъда в частта, с която е отхвърлен гражданският иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 4170,23 лв., предявен от ИА „Военни клубове и военно-почивно дело“ срещу С. Г. Г. С жалбата на гражданския ищец са заявени основанията за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК, като от ВКС се иска уважаване на исковата претенция.	С Решение № 144/28.03.2025 г. ВКС реши: Оставя в сила въззивно решение № 29/09.12.2024 г. по в.н.о.х.д. № 64/2024 г. по описа на Военно-апелативния съд.
19.03.2025 г. – н. д. № 126/2025 г., I н. о., докладчик: Валя Рушанова, чл. 302, т. 1 от НК Делото е образувано срещу П. Б. И., Р. Р. Б. и Н. К. И. в качеството им на длъжностни лица – полицейски орган – „младши автоконтрольор I“ в „Пътна полиция“ към ОДМВР – Русе.	С Присъда № 1/19.03.2025 г. ВКС постанови: Отменя изцяло Присъда № 6/14.03.2024 г. по в.н.о.х.д. № 88/2023 г. на Апелативен съд – Велико Търново и Присъда № 17/14.07.2021 г. по н.о.х.д. № 349/2021 г. на Окръжен съд – Русе, като вместо това:

Касационното производство е инициирано по касационен протест срещу въззивната присъда от 14.03.2024 г. по в.н.о.х.д. № 88/2023 г. на Апелативен съд – Велико Търново. С нея изцяло е отменена първоинстанционната присъда по н.о.х.д. № 349/2021 г. на Окръжен съд – Русе, с която П. Б. И., Р. Р. Б. и Н. К. И. са признати за виновни и осъдени за извършено престъпление по чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК (длъжностно лице, което поиска и приеме дар, който не му се следва, за да не извърши действия по служба – полицейски орган), и вместо това подсъдимите са оправдани по обвинението срещу тях по чл. 302, т. 1 от НК (подкуп, извършен от лице, което заема отговорно служебно положение – полицейски орган).

Настоящото дело е трето поред касационно производство. Предходните производства на ВКС са к.н.д. № 102/2020 г. и к.н.д. № 429/2022 г.

Признава П. Б. И. за виновен в това, че през периода 15.09.2011 г. – 23.09.2011 г., на територията на гр. Русе, в качеството си на длъжностно лице – полицейски орган – младши автоконтрольор I степен в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ при сектор „Пътна полиция“ на ОДМВР Русе, осъществяващ административно-контролна дейност, при условията на продължавано престъпление, сам и в съучастие като съизвършител с Р. Р. Б., по време на полицейски проверки, е поискал и приел дар, който не му се следва, за да не извърши действия по служба – да състави акт за административно нарушение по ЗДвП, като:

- на 15.09.2011 г. около 15.00 ч. на изхода от гр. Русе в посока гр. Варна, в качеството си на длъжностно лице – полицейски орган, по време на извършване на пътна полицейска проверка на С. Д. Д., поискал и приел от него дар, който не му се следва, а именно 100 румънски леи с легова равностойност 45,52 лв., за да не извърши действие по служба – да състави акт за установяване на административно нарушение за допуснато от св. Д. административно нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП;

- на 23.09.2011 г. за времето от 12.30 до 14.00 ч. на главен път Е70 на изхода на гр. Русе в посока гр. Варна в качеството си на длъжностно лице – полицейски орган, в съучастие като съизвършител с Р. Р. Б., по време на пътна полицейска проверка на С. Д. Д., поискал и приел от него дар, който не му се следва, а именно 20 евро с легова равностойност 39,12 лв., за да не извърши действие по служба – да състави акт за установяване на административно нарушение по чл. 179, ал. 3, т. 4 от ЗДвП, чл. 182 и чл. 183, ал. 4, т. 7 от ЗДвП, поради което на основание чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 55, ал. 1, т. 1 и

ал. 3 от НК го осъжда на 6 месеца лишаване от свобода.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК отлага изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода за изпитателен срок от 3 години, считано от влизане на присъдата в сила.

Признава Н. К. И. за виновен в това, че на 23.09.2011 г., около 10.30 ч. на главен път Е85 между 7-и и 9-и километър в посока гр. Русе – гр. Бяла, в качеството си на длъжностно лице – полицейски орган – полицаи, младши автоконтрольор I степен в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ при сектор „Пътна полиция“, осъществяващ административноконтролна дейност, по време на извършване на пътна полицейска проверка на С. Д. Д., поискал и приел от него дар, който не му се следва – сумата от 100 румънски леи с левова равностойност 45,52 лв., за да не извърши действие по служба – да състави акт за установяване на административно нарушение по чл. 179, ал. 3, т. 4 от ЗДвП и по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, поради което на основание чл. 302, т. 1 вр. чл. 301, ал. 1 и чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от НК го осъжда на 4 месеца лишаване от свобода.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК отлага изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода за изпитателен срок от 3 години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК осъжда П. Б. И. и Н. К. И. да заплатят поотделно по 2027,60 лв. в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, представляващи разноски по делото.

Прекратява наказателното производство срещу Р. Р. Б. на основание чл. 24, ал. 1, т. 4 от НПК поради смърт на дееца.

20.03.2025 г. – н. д. № 78/2025 г., III н. о., докладчик: Калин Калпакчиев, чл. 302, т. 1, пр. 2, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1, предл. първо и второ от НК Делото е образувано по касационна жалба от подсъдимия М. Г. М. срещу Решение № 150/20.12.2024 г. по в.н.о.х.д. № 42/2024 г. на Апелативен съд – Велико Търново. С присъда по н.о.х.д. № 723/2019 г. на Окръжен съд – Русе М. Г. М. е признат за виновен в това, че на 17.10.2014 г. в гр. Русе, на ГКПП „Дунав мост“ Русе – Гюргево, като длъжностно лице – полицейски орган (старши полицай в ГКПП – Русе при Гранично полицейско управление – Русе, РД „Гранична полиция“ – Русе към ГД „Гранична полиция“ – МВР), поискал и приел дар от румънския гражданин А. М. – пари в размер на 180 румънски леи и 5 евро, с левова равностойност 89,44 лв., който дар не му се е следвал, за да извърши действие по служба – да изпълни задълженията си по чл. 13, ал. 1 от Инструкция № 131405/24.07.2009 г. за реда за осъществяване на граничната проверка на граничните контролно-пропускателни пунктове, издадена от министъра на вътрешните работи, както и по длъжностна характеристика, в частта на основни длъжностни права и задължения, и да разреши на румънския гражданин да влезе в Република България с лек автомобил с временен румънски регистрационен номер, поради което и на основание чл. 302, т. 1, предл. второ, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1, предл. първо и второ вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК са му наложени следните наказания: „лишаване от свобода“ за срок от 2 години, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок от 3 години; „глоба“ в размер на 2000 лв.; „лишаване от право да заема държавна длъжност в системата на МВР“ за срок от 5 години; „лишаване от право да упражнява полицейска професия“ за срок от 5 години. С решение по в.н.о.х.д. № 158/2022 г. на Апелативен съд – Велико Търново присъдата е потвърдена. С решение по к.н.д. № 248/2023 г. на ВКС въззивното решение е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от стадия на съдебното заседание по допускане на доказателствата. С атакуваното сега решение на Апелативен съд – Велико Търново първоинстанционната присъда е потвърдена. В касационната жалба са заявени основанията за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Исканията в условията на алтернативност са за отмяна на решението и оправдаване на подсъдимия, отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд или изменение на решението с намаляване на размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ и прилагане на разпоредбата на чл. 55, ал. 3 от НК.	Обявено за решаване.
20.03.2025 г. – н. д. № 151/2025 г., III н. о., докладчик: Владимир Астарджиев, чл. 302, т. 4 вр. чл. 301, ал. 3 вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК Делото е инициирано по касационна жалба на подсъдимия Л. Н. С. и по касационен	Обявено за решаване.

протест срещу Присъда № 41/18.12.2023 г. на Апелативен съд – София, с която е отменена присъдата по н.о.х.д. № 4754/2019 г. на Софийския градски съд в частта, с която подсъдимата М. Т. Ф. е призната за виновна за извършено престъпление по чл. 285 от НК, и вместо това е призната за невиновна по повдигнатото ѝ обвинение. Първоинстанционната присъда е оставена в сила в частта, с която Л. Н. С. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 302, т. 4 вр. чл. 301, ал. 3 вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК (подкуп в особено големи размери) и са му наложени наказанията „лишаване от свобода“ за срок от 4 години и „глоба“ в размер на 15 000 лв. Лишен е от право да заема длъжност в сферата на държавната и общинска администрация и по-специално в органите по приходите и публичните изпълнители за срок от 5 години. В касационната жалба на Л. Н. С. са посочени всички касационни основания – допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание, като се прави искане подсъдимият да бъде оправдан или да се отмени решението на САС, с което е потвърдена първоинстанционната присъда, и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд. Алтернативно е поискано да бъде наложено по-леко наказание. В касационния протест се твърди, че са допуснати съществени процесуални нарушения при постановяване на присъдата, като се отправя искане делото да се върне за ново разглеждане от апелативния съд.	
21.03.2025 г. – н. д. № 202/2025 г., I н. о., докладчик: Румен Петров, чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК Делото е образувано по жалба на подсъдимата М. Г. Г. срещу Решение № 208/19.12.2024 г. по в.н.о.х.д. № 254/2024 г. на Апелативен съд – Пловдив. С присъда по н.о.х.д. № 701/2023 г. на Окръжен съд – Хасково М. Г. Г. е призната за виновна в това, че в периода от 25.06.2014 г. до 11.06.2020 г. извършила три престъпления, всяко от които при условията на продължавано престъпление, а именно: противозаконно присвоила чужди движими вещи – парична сума в особено големи размери – 1 623 331,67 лв., собственост на дружествата „Вито 22“ ООД и „Ставио“ ООД, като деянието представлява особено тежък случай – престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК; противозаконно присвоила чужди движими вещи – парична сума в размер на 800 лв., собственост на дружеството „Ставио 07“ ЕООД – престъпление по чл. 206, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК; противозаконно присвоила чужди движими вещи – парична сума в големи размери – 45 462,29 лв., собственост на дружеството „Ставио 07“ ЕООД – престъпление по чл. 206, ал. 3, пр. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. За извършените престъпления на подсъдимата са наложени три отделни наказания „лишаване от свобода“ при условията на чл. 58а, ал. 1 от НК, респективно за срок от 8 години, за срок от 2 години и	Обявено за решаване.

за срок от 8 месеца. За престъплението по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК са наложени и кумулативно предвидените наказания, с които подсъдимата е лишена от правата по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7 за срок от по 10 години. На М. Г. Г е определено едно общо най-тежкото наказание измежду наложените ѝ, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 8 години, като към него са присъединени и наказанията по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7, всяко от които за срок от по 10 години. Уважени са и три от предявените граждански иски за обща сума в размер на 1 684 512,47 лв., а четвъртият – за сума в размер на 800 лв., е отхвърлен. С Решение № 208/19.12.2024 г. на Апелативен съд – Пловдив присъдата на първостепенния съд е изменена, като за престъплението по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК е намалено наказанието „лишаване от свобода“ от 8 на 6 години, а наказанията за лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7 – от 10 на 7 години. За престъплението по чл. 206, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК наказанието „лишаване от свобода“ е намалено от 2 на 1 година. Съответно е намалено и наложеното общо най-тежкото наказание „лишаване от свобода“ на 6 години, а лишаването от права – за срок от 7 години. В останалата част присъдата е потвърдена. С касационната жалбата е релевирано касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, като от ВКС се иска намаляване на наложените наказания по отношение на най-тежкото престъпление от съвкупността.	
24.03.2025 г. – н. д. № 129/2025 г., II н. о., докладчик: Весислава Иванова, чл. 307г, ал. 1, т. 2 вр. чл. 307в, ал. 1, пр. 1 от НК Делото е образувано по жалба на подсъдимия Й. Д. Б. срещу Присъда № 1/22.06.2023 г. по в.н.о.х.д. № 23/2022 г. на Апелативен съд – София – Апелативен специализиран наказателен съд – закрит. С Присъда № 260037/27.10.2021 г. на Специализирания наказателен съд – закрит Й. Д. Б. е признат за невиновен в това, че на 29.05.2016 г. в гр. Бургас обещал на трима участници в спортно състезание облага, която не им се следва – парични суми в размер от по 300 лв., за да повлияят на развитието на спортно състезание – футболна среща в първенството на „Б“ ПФГ на Република България. Подсъдимият е признат за невиновен и в това, че на 13.04.2017 г. в гр. Разград обещал на осем участници в спортно състезание облага, която не им се следва – парични суми в размер от по 400 лв., за да повлияят на развитието на спортно състезание – футболна среща в първенството на „Б“ ПФГ – престъпления по чл. 307г, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 2 вр. чл. 307в, ал. 1, пр. 1 от НК. Със същата присъда подсъдимите Л. В. В., И. Г. Т. и Й. Д. Б. са оправдани да са извършили престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. ал. 2 от НК. Присъда е отменена от САС – АСНС – закрит само в частта, с която Й. Д. Б. е признат за невиновен и оправдан по обвинение по чл. 307г, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 2 вр.	Обявено за решаване.

чл. 307в, ал. 1, пр. 1 от НК за деяние, извършено на 29.05.2016 г. в гр. Бургас, и по обвинение по чл. 307г, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, т. 2 вр. чл. 307в, ал. 1, пр. 1 от НК за деяние, извършено на 13.04.2017 г. в гр. Разград, и вместо нея е постановена Присъда № 1/22.06.2023 г. на САС – АСНС – закрит, с която Й. Д. Б е признат за виновен в това, че на 29.05.2016 г. в гр. Бургас обещал на трима участници в спортно състезание облага, която не им се следва – парични суми в размер от по 300 лв., за да повлияят на развитието на спортно състезание – футболна среща в първенството на „Б“ ПФГ. Подсъдимият е признат за виновен и в това, че на 13.04.2017 г. в гр. Разград обещал на осем участници в спортно състезание облага, която не им се следва – парични суми в размер от по 400 лв., за да повлияят на развитието на спортно състезание – футболна среща в първенството на „Б“ ПФГ на Република България – престъпления по чл. 307г, ал. 1, т. 2 вр. чл. 307в, ал. 1, пр. 1 от НК, като е оправдан за това да е извършил деянията по поръчение или в изпълнение на решение на организирана престъпна група. За двете престъпления му е определено едно общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 6 месеца, чието изпълнение е отложено за срок от 3 години. Присъдата е потвърдена в останалата ѝ част. С жалбата на подсъдимия са заявени основанията за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК, като от ВКС се иска отмяна на атакуваната присъда и оправдаване му, а в условията на евентуалност се иска нейната отмяна и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд или изменение на присъдата и намаляване на наложеното наказание.	
24.03.2025 г. – н. д. № 158/2025 г., I н. о., докладчик: Спас Иванчев, чл. 291, ал. 1 от НК Делото е образувано по касационна жалба на подсъдимата Т. С. Я. срещу Присъда № 4/29.01.2025 г. на Окръжен съд – Сливен. С Присъда № 101/28.06.2024 г. Районен съд – Сливен подсъдимата Т. С. Я. – вещо лице, вписано в списъка на специалистите, утвърдени за вещи лица за съдебния район на Окръжен съд – Сливен, е призната за невиновна в извършване на престъпление по чл. 291, ал. 1 от НК. Присъдата е отменена изцяло с новата присъда от 29.01.2025 г. на Окръжен съд – Сливен и подсъдимата е призната за виновна в това, че като вещо лице, назначено на 10.05.2016 г. по изпълнително дело № 200162230400001/2016 г. по описа на държавен съдебен изпълнител (ДСИ) при Районен съд – Сливен, със страни: вискател М. Д. Д. и длъжник ТД „А.“ ЕООД, пред надлежен орган на властта – ДСИ при Районен съд – Сливен, по посоченото изпълнително дело съзнателно дала невярно писмено заключение по строително-техническа експертиза за оценка на недвижим имот, като определила обща справедлива пазарна стойност на посочения имот в размер на 120 600 лева при действителна	Обявено за решаване.

пазарна стойност на имота в размер на 406 587 лева. Подсъдимата е оправдана до пълния размер на първоначално повдигнатото ѝ обвинение от 590 560 лева. На основание чл. 291, ал. 1 от НК вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК ѝ е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца, чието изпълнение е отложено за изпитателен срок от 3 години. В жалбата се съдържа молба за отмяна на въззивната присъда и постановяване на нова, с която Т. С. Я. да бъде призната за невиновна, а алтернативно – за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда.	
27.03.2025 г. – н. д. № 179/2025 г., III н. о., докладчик: Антоанета Данова, чл. 302, т. 1, предл. предпоследно, т. 2, б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 от НК Делото е образувано по протест срещу Присъда № 8/24.06.2024 г. по в.н.о.х.д. № 23/2022 г. на Апелативен съд – Велико Търново. С Присъда № 260000/20.01.2022 г. на Окръжен съд – Плевен подсъдимият К. М. И. е признат за виновен в това, че в периода м. септември – м. октомври 2017 г. на пътя между с. Ясен и с. Дисевица, обл. Плевен, на пътя Русе – Тетевен в близост до Заводски строежи, в с. Търнене, обл. Плевен, в с. Ясен, обл. Плевен, и на пътя между с. Крушовица, обл. Плевен, и с. Ясен, обл. Плевен – разклона за с. Ясен, обл. Плевен, при условията на продължавано престъпление в качеството си на длъжностно лице и полицейски орган поискал и приел дарове – парични суми в общ размер на 210 лв., които не му се следват, от Д. К. Х., М. Г. В., Д. Н. В. и И. Г. Г., за да не извърши действие по служба – да не състави актове за установяване на административни нарушения (АУАН), като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение – престъпление по чл. 302, т. 1, предл. предпоследно, т. 2, б. „а“, предл. първо вр. чл. 301, ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, чието изпълнение е отложено за срок от 5 години. На подсъдимия К. М. И. е наложена пробационната мярка „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 3 години. Със същата присъда подсъдимият К. Г. М. е признат за виновен за това, че на 06.11.2017 г. на пътя между гр. Плевен и гр. Долни Дъбник в качеството си на длъжностно лице и полицейски орган, поискал и приел дар – парична сума в размер на 20 лв., която не му се следва, от Д. П. Г., за да не извърши действие по служба – да не уведоми компетентен полицейски орган да състави АУАН за констатирано нарушение по ЗДвП, като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение – престъпление по чл. 302, т. 1, предл. предпоследно, т. 2 вр. б. „а“ вр. чл. 301, ал. 1 от НК, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година, чието изпълнение е отложено за срок от 3 години. Лишен е и от правото да заема държавна длъжност в органите на МВР за срок от 1 година на основание чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК. С въззивната присъда на Апелативен съд – Велико Търново първоинстанционната	Обявено за решаване.

присъда е отменена изцяло и подсъдимите са признати за невиновни по повдигнатите им обвинения. С протеста са заявени касационните основания за проверка по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, като от ВКС се иска отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.	
---	--